

Grafit, a vakvezető kutya blogja 24. rész #grafitblog

Kedves Olvasóim!

Bogi élményeit szeretném mesélni nektek a mai részben is, hisz annyi, de annyi érdekes történetet mesélt abban az egy hónapban, míg táppénzen voltam. Képzeld Grafit én kétszer is költöztem a gazdival: egyszer, amikor már együtt voltunk ugye, másik alkalommal meg még az elején mikor épp, hogy hozzáköltöztem.

Azt vette a fejébe, hogy Pestről egy vidéki városban folytatjuk tovább életünket. Pár hónapja ismertük még egymást, mikor kapott egy munkajánlatot, így hát csapat-papot ott hagyva, azt mondta, hogy akkor próbáljunk szerencsét egy másik városban. Hatalmas készülődést képzelj el, alig volt időm Lorától is elköszönni meg a barátainktól a kutya-futtatón, már csak azon kaptam magam, hogy gurulunk valahová messze-messze az autóval.

Nagyon rossz volt nekem, hisz tudtam, hogy a kiképzőmtől is igen távol fogok kerülni, ráadásul új útvonalakat kell megtanulnunk, hiszen a gazdánk sem volt ismerős én meg végképp nem. Az oktatóm persze lejött segíteni nekünk, s azzal kezdtük, hogy megtanultuk együtt a legfontosabb útvonalakat, mint pl: állateledeles, kutya-futtató, park, meg nagy sajnálatomra a listán volt az állatorvosi rendelő is.

Képzeld Grafi, hogy még az összeszoktatás közepén jártunk, a gazdink még sokszor csetlett-botlott, s ne gondold, hogy csak te kaptál jelzést az emberektől, én is, hogy „Látom kezdő még a kutya!” Én meg azt gondoltam, hogy nem, nem velem van a baj, a gazdánk a „kezdő” szerencsétlenkedett össze-vissza. Képzeld, hogy volt, akitől kaptam volna egy zsáknyi ételt mondván, hogy „Látom, hogy nagyon sovány a kuttyája, én szívesen gyűjtök neki kenyeret meg csontot!”

Nagyon kedves volt a felajánlás, de a gazdi elmagyarázta, hogy nekem fittnek kell lennem, hogy mint a szél suhanhassak vele, meg tudjak szökélni, mint a kőszáli kecske a járművekre, én amúgy simán elfogadtam volna, de amit te pasiként úgy sem vagy képes Grafikám megérteni, egy kutyahölgynek is vigyázni kell az alakjára, így emiatt én is elutasítottam az élelmiszersomagot. Egyébként ekkor 29 kiló voltam, tehát sudár, mint a nyárfa, s egyébként is királynői tartásomat senki nem hagyta szó nélkül.

Vidéken amúgy nagyon közvetlenek voltak az emberek ahogyan Pesten is, az új lakókörnyezetemben nagyon gyorsan sok barátot szereztünk. No jó, hogy őszinte legyenek azért itt is bepróbálkoztam ezzel-azzal, aztán persze kaptam is rendesen. Gondoltam, hogy a ház melletti részen feltérképezem, hogy mi újság, így egy alkalommal szépen elosonkodtam, a gazdink nem volt elég szemfüles, így fel sem tűnt neki, hogy én már a negyedik panelnél épp kóstolgom a cicáknak kitett falatokat.

Igazából nekik rakta ki egy kedves idős néni, de hagytak belőle nekem is. Tudod Grafikám minden látássérült gazdi legnagyobb álma az, hogy olyan kuttyája legyen, aki soha nem próbálkozik be a felevéssel, igaz, hogy elég szigorú nevelést kapunk ez ügyben, de azért az összeszoktatás alatt melyikünk nem él a lehetőséggel?

Én sem bírtam kihagyni a nagy alkalmat, de sajnós ismered a mondást, „Egyszer volt Budán kutyavásár!”, gyorsan rájött rejtőzködésem okára, így külön figyelt arra, hogy véletlenül sem vegyem arrafelé az irányt.

Egyébként Grafikám te is tudsz úgy lopakodni, hogy a csengőd se zörrenjen meg? Én tudtam, éltem is a lehetőséggel, de akkor meg a nagy csend tűnt fel neki egy-két alkalommal később, így aztán azt sem lehetett sokáig játszani. Arra a kérdésemre, hogy mit javasolna akkor, hogyha szeretnénk túljárni a gazdik eszén, mit tehetünk mi vakvezetőkutyák, képzeljétek el kedves olvasóim, hogy micsoda leborongolást kaptam. Már megint ezen jár az eszem, hogy inkább azzal foglalkozzak, hogy mihamarabb meggyógyuljon a lábam, s menjek dolgozni, mert Ő bezzeg soha nem tétlenkedett ennyi időt a munka nélkül, s zsémbelt, zsémbeskedett megállás nélkül egészen addig, míg el nem aludtam rajta.

A következő részben is Bogi történetét fogom folytatni, hisz a legérdekesebb részek még hátra vannak.

Kívánok Napsütéses vidám hetet mindenkinek!

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit

